

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-142/18-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ljiljane Karlovčan-Đurović, predsjednice vijeća, Lidije Rostaš-Beroš i Borisa Markovića, članova vijeća, te višeg sudskog savjetnika Josipa Petkovića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Z. h., d.o.o., Z., kojeg zastupa M. R., odvjetnik iz Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe H. Š. iz Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 4. listopada 2018.

p r e s u d i o j e

I Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske klasa: UP/II-008-07/17-01/970, urbroj: 401-01/03-18-8 od 1. ožujka 2018.

II Odbija se zahtjev tužitelja za nadoknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem pod točkom 1. poništeno je rješenje Z. h., d.o.o., klasa: ZGH-04-17-04, urbroj: 01-10-03/4-17-30 od 11. rujna 2017. Točkom 2. je djelomično odobreno zainteresiranoj osobi pravo na pristup zatraženim informacijama preslikama dijelova tablica, saldo lista/promet/stanje, kupaca/dobavljač/partnera s podacima o isplatama odvjetničkim društvima/odvjetničkim uredima/odvjetnicima po polugodišnjem razdoblju od 1. siječnja 2012. do 31. prosinca 2016. na način da se na istim prekriju podaci o osobnom identifikacijskom broju odvjetnika fizičke osobe, te se u tim dijelovima zahtjev za pristup informacijama odbija. Točkom 3. naloženo je Z. h., d.o.o. da postupi sukladno točki 2. izreci rješenja u roku od 8 dana od dana primitka rješenja.

Protiv navedenog rješenja tužitelj je podnio tužbu. Ističe da tuženik nije proveo test razmjernosti. Ukazuje na presudu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, broj: UsII-327/17 gdje je rješenje Povjerenika za informiranje poništeno u istoj pravnoj situaciji. Ističe da je tužitelj prema javno objavljenim podacima osoba koja se obijesno parniči i obijesno zloupotrebljava prava koja se građanima daju temeljem pozitivnih propisa, a kako bi postigao svoje privatne ciljeve i informacije ili rješenja državnih tijela zloupotrijebio za svoje potrebe i materijalne interese, te

osobno ili putem povezanih trgovačkih društava vodio ili vodi niz parničnih postupaka radi isplate i naknade štete, kao tužitelj, a prema medijski dostupnim informacijama podnio je najmanje 72 kaznene prijave, te značajan broj prijava regulatorima i povjerenicima. Nadalje ističe da je tuženik pogrešno zaključio da zatražena informacija predstavlja informaciju iz članka 5. stavka 1. točke 3. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, 25/13., 85/15. – dalje: ZPPI). Navodi da prema ugovorima o zastupanju podaci koji proizlazi iz međusobnih odnosa nalogodavca i nalogoprimca predstavljaju poslovnu tajnu za koju odvjetnici kao druge ugovorne strane nisu dali odobrenje, pa ju Z. h., d.o.o. dužan čuvati. Ističe da podaci koje H. Š. traži ne postoje kao podatak koji bi bio konačan, točak i potpun u evidenciji Z. h., primjerice navode ako pojedina podružnica isplati nekom odvjetniku 10.000,00 kuna na ime usluga zastupanja u pojedinom predmetu, a zatim naplati nadoknadu parničnog troška od druge strane u sporu u iznosu od 10.000,00 kuna defakto nikakav novac društvo Z. h. nije isplaćen odvjetniku za taj predmet, odnosno nikakav novac iz poslovanja javnog komunalnog društva nije potrošen na isplatu odvjetnika. Tužitelj smatra da cilj zakona nije objava nepotpunih i netočnih informacijama. Navodi da bi se potpuno točne informacija mogla dobiti tek stavljanjem u odnos isplate s jedne strane pozicije i uplata na drugim pozicijama što znači da radnje koje bi se trebale izvršiti da bi se udovoljilo zahtjevu zainteresirane osobe predstavljalo stvaranje nove informacije.

Predlaže se da se poništi rješenje Povjerenika za informiranje, predmet vrati na ponovni postupak i naloži tuženiku na nadoknadi tužitelju troškove upravnog spora sve u roku od 15 dana.

U odgovoru na tužbu tuženik ističe da je odredom članka 25. stavak 7. ZPPI propisano da će povjerenik, kada utvrdi da je žalba osnovana, naložiti tijelu javne vlasti da korisniku omogući pristup traženoj informaciji, odnosno da odluči o zahtjevu korisnika, te odredi primjeren rok u koje je dužan to učiniti. Osporenim rješenjem u točki 3. određen je rok od 8 dana tijelu javne vlasti da omogući tužitelju pristup traženoj informaciji, međutim isto nije u suprotnosti s odredbom članak 26. stavak 1. ZPPI kako to smatra tužitelj, kojom je propisano da pokretanje upravnog spora ima odgovorni učinak ako je rješenjem omogućen pristup informacijama, što je i u ovom postupku slučaj. Naime, žalitelj zainteresirana osoba je podnio zahtjev za pristup informacijama 23. siječnja 2017. O njegovom zahtjevu odlučeno je rješenjem od 11. rujna 2017., koji je dostavio tuženiku žalbu i spis predmeta bez traženih informacija dana 26. listopada 2017., te omogućio tuženiku uvid u tražene informacije dana 5. veljače 2018., o čemu postoji služena bilješka, što je utvrđeno prilikom uvida. S obzirom na navedeno tuženik je smatrao da je rok od 8 dana od dana primitka osporenog rješenja primjeren rok za omogućavanje pristupa traženim informacijama, dok s uputom o pravnom lijeku osporenog rješenja stranke upoznate s pravima na pokretanje upravnog spora. Visoki upravni sud Republike Hrvatske na istovjetne tužbene navode odbijao je tužbu, te se kao primjer navode presude, poslovni broj: UsII-127/16-6. Osim toga Visoki upravni sud Republike Hrvatske je godinama potvrđivao takvu izreku rješenja Povjerenika za informiranje, a kao primjer navode se presude, poslovni broj: UsII-37/18-6 i UsII-49/18-5. Smatra da tužitelj neosnovano tvrdi da informacija koju je zatražio H. Š. ne predstavlja informaciju. Što se tiče navoda da ugovori o zastupanju predstavljaju poslovnu tajnu koju tužitelj dužan čuvati napominje se da zahtjevom za pristup informacijama nisu traženi ugovori. Što se tiče testa razmjernosti tuženik ističe da informacije koje tužitelj traži predstavljaju informacije o raspolaganju javnim sredstvima u smislu članaka 16. stavak 3. ZPPI-a što znači da se u konkretnom slučaju nije trebalo ni provesti test razmjernosti javnog interesa u odnosu na dio informacije iz koje proizlazi kome i u kojem iznosu su izvršena predmetna plaćanja. Kako tablica o traženim informacijama sadrži osobne podatke tuženik

je u drugostupanjskom postupku proveo test razmjernosti javnog interesa sukladno članku 25. stavku 5. ZPPI-a i zaključio da u odnosu na podatke o osobnom identifikacijskom broju odvjetnika fizičke osobe ne prevladava javni interes, već prevladava potreba zaštite prava na ograničenje iz članka 15. stavka 2. točke 4. ZPPI-a. Ističe da je tužitelj zaprimio sporno rješenje dana 7. ožujka 2018., te da je rok za podnošenje tužbe bio 6. travnja 2018., a prema podacima u spisu vidljivo je da je tužba zaprimljena na Visokom upravnom sudu 9. travnja 2018.

Predlaže da se tužbeni zahtjev odbije, odnosno podredno tužba odbaci.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje:: ZUS) odgovor na tužbu dostavljen je tužitelju i zainteresiranoj osobi.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja sud je tužbeni zahtjev ocijeni neosnovanim.

Prije svega prema ocjeni ovoga Suda pravno relevantne činjenice za primjenu mjerodavnih odredaba materijalnog prava su nesporne, pa je zbog toga spor riješio bez rasprave, na temelju odredbe članka 36. točke 4. ZUS-a.

Neosnovan je prigovor tuženika da je tužba podnesena nakon proteka roka, budući da je zadnji dan za podnošenje tužbe bio 6. travnja 2018., a tužba je predana na poštu preporučeno dana 5. travnja 2018.

Što se tiče prigovora tužitelja valja istaći da je neosnovan prigovor tužitelja da se radi o istoj pravnoj i činjeničnoj situaciji kao u predmetu koji je riješen presudom ovoga Suda, poslovni broj: UsII-327/17 od 15. ožujka 2018., budući da je u navedenom predmetu poništeno rješenje Povjerenika za informiranje i predmet vraćen na ponovni postupak uz uputu da je Povjerenik trebao provesti test razmjernosti, da nije odgovorio na pitanje radi li se o informaciji koja postoji ili koju tek treba stvoriti, pa je stoga predmet vraćen na ponovni postupak uz uputu da se konkretnom slučaju provede test razmjernosti u žalbenom postupku, te da tuženik argumentirano razloži raspoložive li tužitelj informacijom koju zainteresirana osoba traži.

Nasuprot tome u konkretnom predmetu je u žalbenom postupku proveden test razmjernosti, te je razložno obrazloženo iz kojeg razloga tuženik smatra da se radi o informaciji u smislu odredbe članka 5. stavka 1. točke 3. ZPPI-a koje obrazloženje u cijelosti prihvaća i ovaj Sud. Dakle, ne radi se o istoj pravnoj situaciji kao u predmetu, poslovni broj: UsII-327/17-7.

Navodi tužitelja o razlici između sredstava isplaćenih za odvjetničke usluge i sredstava koja su naplaćena ovisno o uspjehu u sporu, nisu pravno relevantni za rješavanje ove upravne stvari, jer takvu informaciju zainteresirana osoba nije niti zatražila. Što se tiče odgovornog učinka same tužbe valja istaći da je odredbom članka 26. stavak 1. ZPPI-a jasno propisano da upravna tužba ima odgovorni učinak kada je pobijanim rješenjem omogućen pristup informaciji. Kako je pobijanim rješenjem omogućen pristup informaciji jasno je da tužitelj nije u obvezi postupiti prema rješenju u roku od 8 dana od dana primitka rješenja, budući da je pokrenuo upravni spor sukladno uputi o pravnom lijeku, te je tužitelj dužan postupiti sukladno točki 3. izreke rješenja tek nakon pravomoćnosti rješenja ukoliko ne uspije u upravnom sporu, kao što je konkretan slučaj.

Iz svega navedenog, sud je tužbeni zahtjev odbio kao neosnovan temeljem odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a.

Odluka o troškovima spora temelji se na odredbi članka 79. ZUS-a.

U Zagrebu 4. listopada 2018.

Predsjednica vijeća:
Ljiljana Karlovčan-Đurović, v.r.